

מ"ת 15896/02/21 - מדינת ישראל נגד דניאל פפולאר, שחר כרמי, אופיר דניאל

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 15896-02-21 מדינת ישראל נ' פפולאר (עציר)

בפני	כבוד השופטת קרן וקסלר
המבקשת:	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים:	1. דניאל פפולאר 2. שחר כרמי 3. אופיר דניאל

החלטה

לפניי בקשה לחילוט ערבויות- הפקדה בסך 5,000 ₪, התחייבות עצמית על סך 10,000 ₪ וערבויות צד ג' שנחתמו על ידי המשיבות 2 ו- 3, כל אחת על סך 10,000 ₪.

רקע הבקשה וטענות הצדדים

ביום 8.2.2021 הוגש כתב אישום נגד המשיב, המייחס לו עבירות איומים, חבלה במזיד ברכב, תקיפה הגורמת חבלה של ממש והפרת הוראה חוקית, שבוצעו כלפי רעייתו, המתלוננת. בד בבד, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים.

מדובר באירוע מיום 31.1.2021 אשר במהלכו ניפץ המשיב את חלון הרכב בו שהתה המתלוננת עם ילדיהם הקטינים, משך אותה מהרכב והכה אותה באופן שגרם לה לחבלות, תוך הפרת הוראה חוקית לפיה עליו לשהות במעצר בית.

טרם מתן החלטה התקבל תסקיר שירות המבחן שהתייחס להתאמתן של המפקחות שהוצעו, בת זוגו של המשיב ואחותו, המשיבות 2 ו- 3. נאמר בתסקיר כי המפקחות הבינו את תפקידן סביב הצורך בהצבת גבולות ברורים להתנהגותו של המשיב בהקשר למתלוננת ולעמידה בצווים שיפוטיים, והן התחייבו לדווח במידה ויפר את תנאיו.

ביום 15.3.2021 הוריתי על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים ובכללם: מעצר בית בביתה של הגב' אלמוג בואהרון בעיר פתח תקווה, בפיקוח ובפיקוח המשיבות 2 ו- 3, עד לתום ההליכים המשפטיים; הרחקה מהמתלוננת למרחק שלא יפתח מ- 500 מ' ואיסור יצירת קשר עמה. בצד זאת, אישרתי למשיב שעות התאוררות, בליווי ובפיקוח, מדי יום, בין השעות 17:00 ועד 19:00.

ביום 1.4.2021, בהסכמת המבקשת, פטרתי את גב' אלמוג בואהרון ממשימת הפיקוח על המשיב, לאחר שהצהירה כי

עמוד 1

במקום מעצר הבית יתגוררו המשיב והמשיבה 2.

ביום 10.5.2021, בהסכמת הצדדים, התרתי למשיב לצאת ממקום מעצר הבית, בליווי ובפיקוח, מדי יום, בין השעות 08:00 ועד 20:00.

ביום 3.12.2021 נעצר המשיב בסמוך לשעה 04:44, בבית המתלוננת, כשהוא ללא פיקוח מי ממפקחיו, ובכך הפר את תנאי שחרורו.

ביום 12.12.2021 התקיים בפניי דיון בבקשת המדינה לעיון חוזר ולחילוט הערבויות שנקבעו להבטחת תנאי השחרור, אליו התייצבו גם המפקחות, המשיבות 2 ו-3. במהלך הדיון הסכים המשיב למעצרו עד לתום ההליכים ולפיכך נותר להכריע בעניין הערבויות.

ב"כ המבקשת חזרה על האמור בבקשה והפנתה לחקירות המפקחות במשטרה, לפיהן לא מילאו אחר החלטות בית המשפט ואף ניסו להסתיר מהחוקרים את המצב לאשורו. הודגש, כי בית המשפט חקר ארוכות את המפקחות, הבהיר להן את מטרת הערבות והתרה בהן, שאם לא יקוימו התנאים בהחלטה, הערבויות תחולטנה ולפיכך יש מקום להורות על חילוטן של הערבויות.

מנגד, טען ב"כ המשיב, שהפרת תנאי השחרור מקורה באי-הבנה. המשיב סבר כי התנאים פקעו כחודש לאחר הדיון וכך אמר למפקחות, אשר הסתמכו על דבריו. באשר לערבויות המפקחות, נטען שבשל הפרשנות הדווקנית של סעיף 49(ב) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, אין מקום להורות על חילוטן, שכן כתב הערבות הינו פגום ואינו מפרט את תנאי הערובה. בהקשר זה הפנה להחלטות במ"ת (קריות) 51374-02-17 **מדינת ישראל נ' בן חמו** [22.8.2018] ובמ"ת (חדרה) 52656-05-18 **מדינת ישראל נ' גית** [1.1.2019], והאסמכתאות המפורטות שם, אשר דחו את בקשות המדינה לחלוט ערבויות בנסיבות דומות.

עיינתי בהודעות שמסרו המשיב והמפקחות במשטרה ושמעתי את המפקחות באולם בית המשפט.

המשיב טען בחקירתו מיום 5.12.2021 כי סבר שתנאי שחרורו פקעו כחודש לאחר הדיון.

בת זוגו של המשיב, המשיבה 2, מסרה בחקירתה מיום 5.12.2021 כי המשיב מתגורר עמה בביתה שברמלה מיום שחרורו. כשהוצגה לה החלטת בית המשפט מיום 15.3.2021 שינתה גרסתה וטענה כי במשך כחודשיים גרו בדירה בפתח תקווה ולאחר מכן חזרו לדירתה. עוד טענה כי אישרו למשיב להימצא ברמלה אך איננה יודעת להגיד מי אישר. בבית המשפט הסבירה שפיקחה על המשיב עד לשבועיים האחרונים וכי מדובר באי הבנה.

אחותו של המשיב, המשיבה 3, מסרה בחקירתה מיום 6.12.2021 כי ידעה שעל המשיב להימצא בפתח תקווה אך סברה שמקום המעצר שונה לעיר רמלה וכי תנאי השחרור שנקבעו ביום 15.3.2021 הסתיימו. בבית המשפט טענה

שבשבועיים האחרונים היה המשיב בפיקוחה בביתה שברמלה ובבית המתלוננת, לסירוגין.

דין הכרעה

רבות נכתב על חשיבות מוסד הערבות, שתכליתו לאפשר פגיעה קטנה ככל הניתן בחירותו של אדם טרם בירור אשמתו במשפט, ומאידך גיסא, להגן על האינטרס הציבורי במיצוי הדין עם נאשמים (בש"פ 7925/11 לוי **נ' מדינת ישראל** [27.6.2019]; בש"פ 2823/19 **אידה גדמילוב נ' מדינת ישראל** ([10.6.2019])). הערובה הכספית אותה מטיל בית המשפט על הערבים, בהתאם לסעיפים 41 ו-44 בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) תשנ"ו-1996, כתנאי לשחרורו של נאשם נועדה להבטיח את קיום ההתחייבות שנטלו על עצמם.

למפקחים שמונו על ידי בית המשפט תפקיד מרכזי במימוש האפשרות לשחרר אדם בערובה. בית המשפט סומך על המפקחים, המשמשים כזרועו הארוכה, ומשכך, על מי שמונה לשמש כמפקח להצדיק את האמון שנתן בו בית המשפט (בש"פ 1902/19 **אביטן נ' מדינת ישראל** [2.6.2019]).

לפיכך, משנוכח בית המשפט כי משוחרר בערובה הפר תנאי מתנאי השחרור, רשאי הוא להורות על חילוט הערבות בהתאם לסעיף 51 בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) תשנ"ו-1996.

ביחס למפקחים נפסק, כי לחילוט תכלית משולשת: הרתעת הערב הקונקרטי לבל יזנח את התחייבויותיו, הרתעת הרבים והעברת מסר בדבר חשיבות ההתחייבויות שנוטלים על עצמם ערבים ומפקחים והרתעת הנאשם מפני פגיעה בקרובים שהואילו לערוב לו, ככל שיפר את תנאי השחרור (בש"פ 8163/12 **אלון נ' מדינת ישראל** [19.11.2012]; בש"פ 1902/19 לעיל בעניין אביטן). הרתעה זו חיונית, שכן בלעדיה תוגבל יכולתם של בתי המשפט לעשות שימוש בכלי של שחרור לחלופת מעצר (בש"פ 2350/21 **עבד כמאלה נ' מדינת ישראל** [25.04.2021]).

אשר לסכום החילוט, סמכות ביהמ"ש להורות על חילוט הערבות היא סמכות שבשיקול דעת ולפיכך רשאי הוא אף להורות על חילוט חלקי של הערבויות, תוך שיובאו בחשבון נסיבות העניין וטיב הפרת תנאי השחרור (בש"פ 6033/19 **מהרן דכה נ' מדינת ישראל** [10.10.2019]).

ומן הכלל אל הפרט.

אינני מקבלת את טענת המשיב לפיה סבר שתנאי שחרורו פקעו כחודש לאחר שחרורו. מדובר בטענה שנטענה בעלמא, משוללת יסוד, שכן המשיב נכח בדיון בו הוחלט על שחרורו, הוקראו לו תנאי השחרור והוסבר לו כי כל הפרה תוביל למעצרו ולחילוט הערבויות. לא שמעתי מפי המשיב או בא כוח הסבר מניח את הדעת לשאלה מה הבסיס לסברת המשיב לפיה התנאים פקעו לאחר חודש דווקא. יתרה מכך, המשיב נכח בדיון מיום 10.5.2021, שנערך חודשיים לאחר שחרורו, שבמסגרתו הורחבו שעות ההתאוווררות אולם יתר תנאיו נותרו על כנם, כך שטענה זו אינה יכולה לעמוד.

התנהגותו של המשיב מהווה הפרה גסה ובוטה של תנאי שחרורו. מדברי המשיב והמפקחות עולה שהמשיב לא התגורר במקום שעליו הורה בית המשפט והפר את התנאי ההרחקה ואיסור יצירת הקשר עם המתלוננת. לא מדובר בהפרה טכנית או חד פעמית אלא בהפרה מתמשכת שהתבטאה גם במגורים משותפים של המשיב עם המתלוננת והימצאותו עמה ללא פיקוח מי מהמפקחות. בהקשר זה יש לציין, כי על פי חומר החקירה שהועבר לעיוני, ההפרה התגלתה נוכח

דיווח שכנה למשטרה כי שמעה צעקות מדירת המתלוננת והמשיב נמצא שם עת הגיעו השוטרים. כלומר, גם אם לא נמצא כי המשיב פגע באותה הזדמנות במתלוננת, מכלול הנסיבות מלמד על כך שהחשש להתלקחות ולפגיעה בה בעקבות המגורים המשותפים הינו ממשי.

באשר לערבויות המפקחות, אינני מקבלת את טענתן לפיה סברו כי תנאי השחרור פגו. המפקחות נכחו בדיונים שהתקיימו בפניי, הוסברה להן משמעות הפיקוח ומטרת חתימת הערבות והן הוזהרו כי כל הפרה של תנאי השחרור תוביל לחילוט הערבויות. גם בטענת המשיבות לפיה הבינו שקצינת המבחן התירה למשיב לחזור לעיר רמלה אין כל ממש. המשיבות לא שוחחו בעצמן עם קצינת המבחן אלא כך הבינו מהמשיב ולפיכך היה עליהן לוודא כי אכן שונו תנאי השחרור ולא להסתמך על דבריו. יצוין, כי לא הוצגה כל ראיה לכך שהדברים אכן נאמרו על ידי קצינת המבחן ומכל מקום, שירות המבחן אינו גורם שיפוטי והחלטת בית המשפט היא שקובעת תנאי השחרור.

עיינתי בהחלטות בתי משפט השלום אליהן הפנה ב"כ המשיב, אשר קבעו כי לא תחולטנה ערבויות בשל פגם בנוסח כתב הערבות, אולם אין פסיקה זו עולה בקנה אחד עם החלטות ערכאות גבוהות יותר שעסקו בסוגיה זו ויש לציין כי החלטת של בית המשפט השלום בחדרה בעניין גית לעיל בוטלה במסגרת ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי בחיפה בעמ"ת (חיפה) 76181-01-19 **מדינת ישראל נ' גית** [17.2.2019]. בית המשפט המחוזי סקר בהחלטתו בערר את השינוי שחל בפסיקה מאז ההחלטות שעליהן הסתמך בית משפט השלום, לפיו כיום יש לבכר פרשנות תכלית, הגיונית, על פני הפרשנות המילולית דווקנית של החוק וקבע כי די בהפניה בכתב הערובה להחלטה השיפוטית ואין בפגם בכתב הערובה כדי לפטור את הערבים מערבותם.

כאמור, השקפה זו, המעדיפה בחינה תכליתית ומהותית על בחינת טכנית-דווקנית, מצאה ביטוי בהחלטות של בית המשפט העליון ובתי המשפט המחוזיים, בין היתר, בהחלטות בבש"פ 2066/13 **ישראל נ' מדינת ישראל** [25.4.2013]; בבש"פ 8163/12 **בעניין אלון**; בבש"פ 1902/19 **בעניין אביטן**, ובהחלטת בית המשפט המחוזי בעמ"ת (מרכז) 45444-11-18 **צבאן נ' מדינת ישראל** [1.11.201].

בענייננו, כתבי הערובה שעליהם חתמו המפקחות מפנות להחלטת בית המשפט ללא ציון פרוט תנאי ההחלטה או ציון מספר ההליך. עם זאת, מדובר בכתבי ערובה שנחתמו מיד לאחר החלטת בית המשפט מיום 15.3.2021 ולפיכך הפרשנות ההגיונית היא כי המפקחות ידעו היטב כי הן חותמות על ערבות שנועד למלא אחר תנאי ההחלטה מאותו יום. למעלה מכך, כמפורט לעיל, הוסברו תנאי הערובה למפקחות היטב, הן בשיחה עם שירות המבחן, הן בחקירתן בבית המשפט והן במסגרת ההחלטה והן הוזהרו כי הערבויות נועדו להבטיח את תנאי השחרור וכי הן צפויות לחילוט הערובה במקרה של הפרה (ראו פרוטוקול 15.3.2021 עמ' 8 ש.9, ש.14-16, ש.25-26, עמ' 12 ש.22).

בנסיבות אלה, מצאתי לחלט את מלוא סכום הערבויות שניתנו על ידי המשיב. אני מורה על חילוט הערובה במזומן בסך 5,000 ₪ וכן על חילוט ההתחייבות העצמית בסך 10,000 ₪ שעליה חתם המשיב. ההתחייבות תשולם עד ליום 1.2.2022.

נוכח הפרת תנאי הערובה והיעדר דיווח מצד המפקחות אודות הפרת תנאי השחרור, באופן שהעמיד את המתלוננת

בסכנה של ממש, היה מקום להורות על חילוט מלוא סכום ערבויות צד ג'. עם זאת, מצאתי לנכון לתת לפגם בנוסח כתב הערובה משקל מסוים לגבי סכום ההפקדה ולפיכך אני מורה על חילוט מחצית מסכום ערבויות צד ג' כך שכל אחת מהמפקחות תשלם סך של 5,000 ₪ עד ליום 1.2.2022.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ב, 20 דצמבר 2021, בהעדר
הצדדים.